

IPA Tramp 2017

V termínu od 12. do 14. května 2017 proběhl již třetí ročník akce naší ÚS Plzeň **IPA Tramp**. Zájem byl oproti předchozím ročníkům opět vyšší a tentokrát poměrně znatelně. Na Hlavním nádraží v Plzni, kde v pátečních odpoledních hodinách náš vandr začínal, se nás totiž sešlo hned deset chlapů a jedna žena. A cestou vlakem do **Blatna u Jesenice** k nám ještě přistoupil poslední člen naší výpravy a navýšil tak náš stav na celkových dvanáct účastníků. V Blatnu jsme přestoupili na lokálku, která nás pomalu a skřípavě dopravila na zastávku **Záhořice**, odkud začínala pěší část naší plánované cesty.

Bylo pod mrakem, ale příjemné teplo a tedy nejlepší možné počasí na cestu. Vyrázili jsme v poměrně svižném tempu, plni sil a odhodlání. Kromě běžné batožiny plné užitečných i zbytečných věcí, jsme tentokrát měli ještě jedno zavazadlo, které nám slibovalo zajímavější večery. Karel Vacek vzal i kytaru a my jsme se mu v jeho nelehkém údělu snažili pomáhat a o nesení se střídali. Šli jsme v podstatě bez zastávky, kromě malé pauzy, kterou jsme udělali v kopečku nad statkem patřícím známému žokeji panu Váňovi. Veteránští účastníci Plzeňského policejního pedálu si toto místo jistě pamatují z návštěvy v jednom z minulých ročníků této akce.

Pak jsme už v jednom kuse dorazili až do obce **Chýše**. Toto město se nachází v okrese Karlovy Vary. První písemná zmínka o obci pochází z roku 1473 a v roce 2007 získala statut města. Je zde židovský hřbitov, kostel Povýšení svatého Kříže, kostel Jména Panny Marie a Klášter karmelitánů. Nás ale nejvíc zajímal zámek Chýše, konkrétně známý zámecký pivovar. V zámecké restauraci jsme povečeřeli a

ochutnali místní mok.

Jelikož našeho předsedu navštívili v restauraci jeho příbuzní, nechali jsme ho v kruhu rodinném a vyrazili na další cestu. Nejprve jsme mu tedy řádně vysvětlili a v mapě označili místo našeho prvního předpokládaného noclehu.

Najedení a napojení jsme opět svižně vyrazili. Naše prvotní nadšení z pohodové cesty poněkud schladilo velice příkré stoupání, které bylo naopak vynahrazeno krásnou vyhlídkou do kraje a na Chýši. Pak už se začalo rychle stmívat a tak jsme bez většího váhání vybrali první rovinatější úsek lesa a zde jsme si všichni začali chystat místa na přespaní a stavět přístřešky. Co místo, to originál, ukazující povahu a vybavenost majitele. Na cestě už za chvíli plápolal oheň dodávající místu nádech romantiky a sloužící jako signální navaděč pro Miloše. Karel vybalil kytaru a za chvíli se už lesem nesli tóny známých i méně známých tramských písní.

V průběhu noci se k nám přidal i Miloš, který se nechal až do tábořiště pohodlně dopravit autem (čímž zásadně porušil jednu z podmínek akce). Jídlo se dojedlo, pití se dopilo a pak se šlo spát. Klidnou noc přerušilo jen štěkání srnce, kterému jsme zřejmě tábořili v rajónu.

Ráno bylo zase jako malované. Bylo poněkud chladněji, ale klubající se slunce dávalo tušit, že nás bude čekat vpravdě letní počasí. Na cestě už zase hořel oheň a první probudivší už snídali. Počty strávníků u ohně postupně narůstali, podle toho jak se vyprazdňovaly přístřešky a spacáky začaly znít prázdnotou.

Nebylo kam spěchat a tak jsme po poklidné snídani pomalu zabalili veškeré vybavení a vyrazili na cestu. To už slunce pořádně hřálo a tak se šlo opravdu příjemně. Méně příjemné bylo stoupání, které nás čekalo, ale to bylo vykoupené krásným výhledem do krajiny, kdy jsme viděli až na Krušné hory.

Kvůli vyšším teplotám nám rychle docházeli zásoby vody a tak jsme trochu neplánovaně odbočili k Lažanské studánce, kde jsme se osvěžili a odvážnější z nás i napojili.

Tady jsme pak po krátké poradě opět mírně pozměnili trasu a vyrazili směrem na obec **Lubenec**. Ta se nachází v Ústeckém kraji, první zmínka pochází z roku 1115, kdy zde byla zastávka na obchodní stezce. Pro nás byla obec zbytečně stranou a její návštěva byla vzhledem ke kopcovitému charakteru okolí silně nevýhodná. Pro návštěvu pak hovořilo to, že zde byla hospoda, která původně neměla být otevřená, ale po krátkém telefonním hovoru se otevřela výhradně kvůli naší partě. Taková vstřícnost se už moc nevidí a tak jsme nakonec vyrazili. Jen nalehko, neboť dva z účastníků se rozhodli hospodu vynechat a tak jsme je nechali hlídat naší batožinu. Asi schválně nás ale nejdříve nechali všechnu bagáž vynosit na nejvyšší kopec v kraji, který přesahoval 500 m n.m. Do Lubence to bylo jen z kopce a během chvíli jsme po malých skupinkách dorazili do místní luxusní restaurace. Byl to tak trochu návrat do starých časů. Prostředím, paní výčepní, ale i cenami nabízených pochutin a nápojů. Krátká zastávka se tak nakonec docela protáhla. Velice jsme se pobavili a přečkali zde i krátkou dešťovou přeháňku.

I přes množství zkonzumovaných škodlivých nápojů (nebo možná právě proto) nám zpáteční cesta do kopce ani nepřišla tak hrozná. Na vrcholku jsme krátce odpočinuli, někteří z nás pojedli z vlastních zásob a odlehčili tak svým zádům a pak už naše cesta pokračovala. Drobný deštík, který nás chvíli provázel, byl spíše osvěžující než nepříjemný a tak nám cesta po hřebeni příjemně utíkala. Terén byl náročnější a tak i vzhledem k věku některých účastníků jsme dělali pravidelnější zastávky.

Snažili jsme se držet pohromadě, ale občas se naše výprava roztáhla hodně do kraje. Nakonec se podařilo to, co se dalo očekávat, vzhledem ke zkušenostem z loňského roku. Zase se nám ztratil náš předseda Miloš. Tentokrát sebou ještě strhnul Vencu. Nevím, jak to ten člověk dělá. Každopádně nasadil vražedné tempo, všem nám utekl. Přes to všechno dorazil do cíle dne daleko za posledními. V době kdy jsme všichni už způsobilně seděli před restaurací v **Tisu u Blatna**. Maličké obci, ve které žije 70 obyvatel a která se nachází v Plzeňském kraji.

Dosažením této vsi jsme naplnili ideu letošního trampu, což byla putování po trojkraji. Když tedy dorazili i naši zbloudilci, začala pořádná zábava. Místní pohostinství nabídlo až překvapivě velký výběr jídel a tak jsme zde pojedli. Za zvuku kytary jsme pak ještě poseděli u piva a nakonec jsme vcelku brzo vyrazili, abychom druhé místo na přespání našli ještě za světla.

Miloš s Vencou toho asi ještě nenabloudili dost a tak poseděli v hospodě o něco déle, s tím, že nás brzo doženou. Z Tisu už jsme nešli daleko. Po dřevěném chodníčku jsme překonali rašeliniště a slatiniště, a chvíli nato se nám podařilo najít opravdu kouzelné místo na skalnatém vršku, kde dokonce již bylo připravené ohniště. Rozbili jsme tábor, rozdělali oheň, zahráli na kytaru a zapěli. A samozřejmě jsme čekali a po telefonu navigovali zbloudilce, kteří nás už tradičně nemohli najít a tak si udělali jedno kontrolní kolečko po okolí Tisu. O to větší radost měli ze shledání.

Druhá noc byla ještě příjemnější než první, bylo vysloveně teplo a nic nerušilo náš klidný spánek. Možná jen nedostatečná kapacita močových měchýřů.

Ráno nás opět vítalo slunce a předzvěst krásného počasí. Snídaně a následné balení proběhlo bez problémů a pak jsme již vyrazili na poslední úsek cesty. Zde bylo neustále na co koukat, v místních lesích zřejmě kdysi hráli obři kuželky s velkými balvany.

Prošli jsme kolem areálu školy v přírodě a lanového centra ve **Sklárně** a opět zapluli do místních lesů. Jak jsme se postupně blížili k cíli naší cesty, začalo nám za zády výhružně hřmít. Mé organizační schopnosti ohledně objednávaného počasí se ukázaly v plné síle. Pršet začalo asi pět minut poté, co poslední účastník naší výpravy dorazil na vlakovou zastávku v obci **Žihle**. Z této obce jsme v podstatě spatřili pouze vlakovou zastávku, kde jsme se ukryli před deštěm a pak zde čekali na vlakové spojení do Plzně. To mělo i na dnešní dobu nečekaně velké zpoždění 30 minut. Toho jsem využil k tomu, že jsem všem účastníkům předal pamětní listy a v podstatě tak ukončil celou akci. Definitivní loučení pak proběhlo na nádraží v Plzni. Za celý víkend jsme ušli 40 kilometrů po hranicích Karlovarského, Ústeckého a Plzeňského kraje. Nedošlo k žádným zraněním a díky krásné přírodě, velice vlídnému počasí a sympatické partičce lidí, se jednalo o zdařilou akci. Nezbyvá než doufat, že se příští rok opět ve zdraví sejdeme.

Sepsal : Pavel Gregr

